

מסורת הש"ס

לְחֻוּקֵינוּ. בְּחֻשׁוֹרִים מִי אֲמַר ר"מ י'
הַמִּזְרָה כֹּהֵל הֵיכָל דְּמוֹחֻק לִן דְּעֻזְר'
לְהַעֲדִיר שְׁלָא הֵטִיל בּו מוֹס וְזו בְּכוּהֵה
בְּמִדְתֵּיהֶם הִים: תִּנִּי אֵלָּא לְעוֹד שְׁאֵשׁ
נִמְי אֲפֵר בְּשֵׁרָה לְדִמְרִינִן [וְ] הִלְכְּתָא
כְּרִבִּן שְׁמַעוֹן וְאִפְ"ס בְּזו: יִימַר שְׂרִי
בֹזְרָא. יִימַר הַמַּחֲמִיר בְּכֻרֹת לְשׁוֹן
גִּבְאִי: לֹא הִיו מוֹחֻקִּין. בְּטֵלָה שְׁהוּ
בְּכֹר וְכֹא כֵהֵן עֲלִיו וְאֲמַר בְּכֹר הוּא
זֶה וְאֲמַר עֲמו שֶׁלֹּא הוּטֵל מוֹס יִזֵּה
בְּכוּהֵה וְחֻוּקֵינוּ לְחַסֵּם אִי קִבְעוּ
הוּא אִי עֹזֵר הוּא: נֶאֱמַר. דְּהִפֵּה
שְׁאֵסֵר וְאֲמַר בְּכֹר הוּא הַתִּיר וְאֲמַר

הגהות הב"ח

דאי צעיא לא אמרה. כלומר אי הוה חשידא להינשא בחיי בעלה בלא גירושין הוה שמתקא ולא אמרה אשת איש הייתי דהא בפנויה ע"מ מחזקין לה: **אבל הכא** בצבור דלא סגי' דלא אמר צבור

גליון הש"ס

וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת־קִדְּשֵׁי יְהוָה וְהָיָה
 הַכֹּהֵן נֹחַשׁ לִלְבוֹשׁ בַּחוּץ דָּבָר כִּרְתֹּם
 הוּא אֲבָל נֹחַשׁ לְהַטִּיל בּוֹ מוֹס דְּלֹא
 בַּעֲלָמָה הוּא וְלֹא יִהְיֶה נֹאמָן קַמִּי
 דִּנְאָמָן: דְּהָא כֵּן. דְּהוּא הַטִּיל בּוֹ
 מוֹס הוּא שְׂדֵי צִיָּה מוֹס הַיִּנְיָר אֲפִי
 לְעַם הָאֶרֶץ שְׂהוּא מוֹס וְתוֹ לֹא הוּא
 בְּעִי לְמִיתִי קַמָּן לְמִימֵר בְּכוֹר הוּא
 שְׂיֵי דְהָא אִין אֲדַם אֲחֵר יוֹדַע שְׂהוּא
 בְּכוֹר וּבְקִדְשִׁים בַּחוּץ נִמְי לִיכָא לְסַפּוּקִיָּה
 דְּהָא מוֹס יִנְכַר שְׂדָא צִיָּה וְהִיכָא דֹאָן
 יוֹדַעִין שְׂהוּא בְּכוֹר לִיכָא לְמִימֵר הִי
 דְּבַעַל כִּרְכַךְ אֲחֵי לְקַמָּן דֹּאִי הוּא שְׂמִיט
 יֵדִי בָּלָא מוֹמָחָה כִּיּוֹן דְּכוּלִי עֲלָמָה
 לֹא שְׂהוּא בְּכוֹר הוּא חֲשָׁדִי צִיָּה:
 מִקּוֹס עֲרִים. דְּבָרֵךְ סַדִּי לְעֵתָא
 אִיכָא מִיָּא וְהִי כִיּוֹן דֹּאָן סַדִּי דְּהִנְהִים
 חֲשׂוּדִים עַל הַמוֹמִין לֹא נִימָא מַה לִּי
 לְשַׁקֵּי: הִכָּא וְדֹאִי שְׂדָא צִיָּה מוֹמָחָה.
 בְּתַמְחִיָּה: לֹאָ שְׂמַעְתָּ. דְּר' אִילַעְזָר:
 בָּנָא גְבִיר. כֵּן בְּתַמְחִיָּה אֲמַר לִי לֹא
 הִיָּא מוֹחוֹזִין בּוֹ שְׂהוּא בְּכוֹר כִּי: כְּלוּם
 חִילְקֵנוּ בּוֹ כֵּן חֲזַר לִכְּנָה עַם הָאֶרֶץ.

שיטה מקובצת

בכוונה ככהן עם הארץ: הן. חלקנו.
ולא חשידת: צעלי טריסין. מגניס.
תלמידיו חכמים הנלחמים במלחמתה
אל תורה: היאך אעשה. יכול להכחישו:
אילמלי אני חי והוא מת. הייתי יכול
להכחיש ולומר לא אמרתי: היאך יכול
החי להכחיש את החי. ודאי כך אמרתי
והאחרני צד. עמוד ועמד. שמוק
ושחק: ברתני¹ הראים כבור. שמו.
לחם ואמר לי שמוס קצוע הוא
ושחטנו ובלבד שיהיו לו עדים שלא
הטילו בו יד: גב² נאמן הבה נומר.
לחם כבור זה נתן לי [לי] ישראל בזמם
זה שבו: דעצידא לאיגלווי. דלמי חכם
ואמר לא התברתי לך: לא לעולם
אימא לך מיתלם דעצידא לאיגלווי
משקרי אינשי והבא היינו טעמא
דמהימן דלא חשדי כהני לאכריל קדשים
תמימים בחוץ הלכך אי לאו דשרי ליה
בם אל הוב אחר שרא³ (ו) ליה ושחיו

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות לו.

חשוד לדבר אחד חשוד לכל
על דבר א': לעדות זכור.
לעדות אשה. שמת בעלה
כשרה"ג. ובעדות זכור

אימר דא"ר מאיר אַחששאַ בו'. ממון הלשון משמע דאלינא דר מאיר קאמר ולא סבירא לן כוונתה ים אלל אפילו צמוחוק מעבור על דבר א' לא היי חסוד על כל המורה כולה ואע"ג דצפרק זה צבור (פאנדיין דף סו.) אמר אציי עבריין אוכל נצילות להכעיס פסול לעדות ומוקיס לה כרבי מאיר וקיימא לינוצות דרוא ערשיל רח"ל רינו

[illegible]

הַבְּחִים (צ"ד דף קנ:) דָּמָה לוֹ נֶשֶׁק
בְּמִקְוֶם עֵדִים אֲמֵרִינן דְּלִמְדָּא
וּבְכָא כְּסִירָא לְהוּ דְּלִמְדָּא חֲסֵדָא
כו': **בא** צְפִנִי רֵבֵן גַּמְלִיאֵל אִמְר
צִיָּה צֵאוּ. י"ז וְהִלֵּכְהוּ כֵּן הוּא דְּלִין
חִילּוּק בֵּין חֲסֵד לְעַם הָאֶרֶץ דְּצִפְרֵק
בְּתַרלָּא לִיוֹנָא (דף עה.) גְּבִי ר' יוֹסִי
זִי וְיִמְרָא דְכֶהֱן הוּא וְיִמְצֵעִילָּהּ לִיָּה אִי
הִלֵּכְהוּ כו' מֵאִיר דְּלִמְדָּא חֲסֵדָא עַל
הַדְּבָר לָא דֵּנוּ וְלֹא מַעֲבִידוּ אִי כְּרִשְׁתִּיג
דְּלִמְדָּא נֶאֱמָן עַל שֶׁל חֲצִירוֹ שִׁמ' דְּלִרְבִּי
מֵאִיר לָא הִיָּה מִמִּיר אַע"פ שֶׁהִיָּה
חֲסֵד: **עמד** הַשּׁוֹאֵל וְשֹׂאֵל. צפ'
נַעֲרִיָּה צְנִירִים צִירוֹשְׁמִי דְרִישׁ מִדְּכֻתִּיב
וְעִמְדוֹ שֶׁנֶּאֱמַר צִירוֹ דְּשׁוֹלָל הַלְכּוֹת
וְאֶלְגוֹת צִירִי לַעֲמֹד: **עמוד** ע"ל
רִזְרִיק וְיַעֲבִידוּ בָּהּ. דף גכס' וְיַעֲבִידוּ
כֵּן לָא כֹּהֵן וְלֹא י"ז צִפְרֵק תַּפְלַת הַשְּׁחֵר
י"ז צִרְיָשִׁי (בִּרְכוֹת טו:) דָּמָה עֲדוֹת
שִׁיךְ כֹּהֵן אֲלֵלָּא בְּסִנְהֶדְרִין בִּרְשׁ פֶּרֶק
כֹּהֵן גִּדּוּל (דף יט.) גִּרְסִינָן לִיָּה גְּבִי
עוֹבְדָא דִּנְגִיל י"ז וְאֶלְגַּב שִׁפְטָא דְּהִתְסָא
נִכְתָּב כֵּלָּן: **היא** הַחֵי יִבְרָא אֲחֵבְחִישִׁי
הַחֵי. לְגוֹמֵר הַסֵּדֶר הַחֵי לְהַעֲלִים וְאִשִּׁי
יִכּוֹל וְצִקּוֹנָט' פִּירֶשׁ דּוּדָא כֵּן אֲמֵרִי
וְחִזְרִיָּה זִי וְאִלָּא י"ז כֵּן דְּצִפְרֵק תַּפְלַת
הַשְּׁחֵר (בִּרְכוֹת דף טו:) פֶּסַק שֶׁ
הִלְכָּה כְּמוֹתוֹ: **רבי** חוֹצְפִית
הַמְּתוֹרֵגְמָן. מַעֲשֵׂה הַרְבֵּי מַלְכוּת:
וְהִלְכָּה

בן גמליאל ולא אמר ליה והא רבי יהושע אמר לי הן
שעילו בעלי תריסין לבית המדרש כיון שנכנסו לבית
והשאל כלום חילקנו בין חבר לעם הארץ א"ל רבי
ליאל והלא משמך אמרו לי הן? יהושע עמוד על רגליך
שע על רגליו ואמר היאך אעשה אילמלי אני חי והוא
את המת עכשיו שאני חי והוא חי היאך? ה' יכול
ר"ג ג' (ב) עומד ודורש ור' יהושע עומד על רגליו עד
לחוצפית המתורגמן עמוד ועמוד: מתני' נאמן
זה ובעל מום הוא: גמ' אמר רב יהודה אמר רב
זה נתן לי ישראל במומו מאי טעמא? כל מילתא
שקרי בה אינשי אמר ר' אשי אף אנן גמי תנינא נאמן
זה ובעל מום הוא מאי טעמא לאו משום דאמרין כל
י לא משקרי בה אינשי התם הוא דקדשים בחוץ לא
חשידי חשידי מתיב רב שיזבי (ב) האומר למי שאין
ממי שהוא נאמן או ממי שהוא מעשר אינו נאמן אמאי
יבא לאיגלווי לא משקרי בה אינשי שאני התם
באית

דער צום יא [ה] נתן לי ישראל כדי שלא ינטוך להביא עדים
נמי להטיל מוס ולמימר ישראל נתנו לי צומו: קה לי ממי
עשר דמאי קודם שימכרם: אין. שליח זה נאמן לומר שמנאמן לקחתי:
לאית

עין משפט
נר מצוה

מִדָּר אֶמֶת מִיָּד פִּי' מֵהַל'
גִּירוּשִׁין הִלְכָה טו
טוֹשֵׁעַ אֶה"ע קי' ז סַעִיף
:ג

מה ב מיי פ"צ מהלכות
זכורות הלכה טו סמג
עשין רי טו ש"ע י"ד ס' שיד
סעיף ה:

ג. [טוש"ע שם סעיף ו]:
בז' ד' מ"י פ"ב מהלכות
גירושין הלכה א' טוש"ע
א"ה"ט ס' הנד סט"ו ו'.

ה' פ"ד מהלכות
שכירות הלכה ג סמג
עשין פט (טור ח"מ ס' שט)
ולא מנאמי בטוש"ע וז"ע:

מ"ד ס' דיש סעיף א':

טוֹש"ע שם סעיף ז:
 ב ה מ"י שם הלכה יט
 טוֹש"ע שם סעיף ח:
 ט מ"י פ"ב מהלכות
 מעשרות הלכה ו:

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

אלא מאחרינא אפילו מעם הארץ דמצי אמר אפילו עם הארץ נאמן הוא עלי ליקח מ